

kun i denne Bestilling er kommen i Besiddelse af visse Ting, der skulle bruges til Bestillingens Udøvelse, har han ikke, naar han afskediges, noget rimeligt Krav paa Understøttelse eller Pension, medmindre han skiller sig fra sin tidligere Stilling paa en saadan Maade, at han ikke lægger Hindringer eller Vanskeligheder i Vejen for sin Eftermand.

Det ærede Medlem siger, at han maa indrømme, at det jo neppe har haft saa meget at sige med Sejstrups Udtalelse om, at han havde solgt de omtalte Redskaber. Nej, det tror jeg ikke havde meget at sige. Jeg mindes, at i Efteraaret, da denne Sag første Gang kom frem for Offentligheden, blev Sejstrup underkastet et stort Interview i „Politiken“, hvor han forklarede, at selv med hans bedste Villie var det ham umuligt at aflevere den ene af Økserne til Ministeriet, thi den havde han ikke mere. Men i det samme Nummer af „Politiken“ er der en tro og nøjagtig Tegning af begge Økserne. Senere har jeg læst, vist omtrent ved Jule- eller Nytaars-tid, i „Social-Demokraten“, at der havde været en Interviewer hos Sejstrup for at tale med ham om Tingene, og at Sejstrup havde sagt, at han havde skilt sig af med den ene Økse; men hvordan det nu end var eller ikke var, havde denne Interviewer aabenbart set begge Økser. Og endelig viste det sig, da der ikke blev noget Flertal for at anbefale Henvisningen af hans Andragende til mig, at begge Økserne ganske rolig kom spadserende med Tilbehør op i Ministeriet for de 400 Kr., som en Gang vare tilbudte, og som var den Pris, der gav Sejstrup fuld Skadesløsholdelse. Der har slet ikke været Tale om at tvinge ham. Han vilde havde været i sin fuldkomne Ret, hvis han vilde foretrække at blive siddende med sine Økser, saa maatte man have arrangeret sig paa anden Maade. Men, som sagt, jeg har ment, at det var fuldkommen i sin Orden, at naar han vilde gaa af med de Fordele, som det kunde være rimeligt, at hans tidligere Stilling medførte, burde han ikke søge at skaffe sig Ekstrafordere af denne tidligere Stilling, men gaa saaledes fra den, som rimeligt kunde være, og som alle hans Formænd ere gaaede fra den.

Jeg skal hermed paa ny tage Indstillingen tilbage.

Formanden: Indstillingen Nr. 5 er atter tagen tilbage. Ønsker nogen at optage den?

Ordføreren (Nørhøve): Ja! — Udvalgets Flertal har ikke fundet Anledning til at blande sig i Forhandlingen mellem Sejstrup og den højtærede Justitsminister, idet det har ment, at det var en Sag, som maatte afgøres af de Herrer, og nu er for øvrigt Glansen for en væsentlig Del taget af dette Nummer, idet Sejstrup har afleveret sine Redskaber, og Ministeren har stillet Forslag om en Understøttelse. Hvis Sejstrup straks var gaaet ind paa Ministerens Tilbud, havde han ganske sikkert ikke gjort Ministeren og heller ikke Rigsdagen saa stor en Tjeneste, som han har gjort ved at nægte det. Ministeren havde jo, efter hvad der fremgaar af Andragendet og ogsaa af, hvad det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Knudsen) oplyste, stillet ham i Udsigt, at han vilde indstille ham til en Understøttelse paa over 1,100 Kr. Det tror jeg sikkert, det ærede Mindretal, som har stillet Forslag om at henvise Andragendet, vilde have fundet var en for stor Understøttelse, i alt Fald vilde jeg for mit Vedkommende have givet ærede Medlemmer Medhold i, at det vilde have været en forholdsvist for stor Understøttelse. At en Mand, der har siddet siden 1877 og hævet sine 16—1800 Kr. aarlig uden at have noget særligt stort Arbejde, skulde have over 1,100 Kr. i Understøttelse, vilde Finansudvalget sikkert have fundet var temmelig meget. I alt Fald er jeg sikker paa, at det Mindretal, som har stillet Forslag om at henvise Andragendet, vilde have været enig med os deri. Jeg mener derfor, at Sagen er forløbet heldigt, og det lader jo til, at man nu fra alle Sider er glad derved. Det ser ud til, at den Understøttelse, som bliver tillagt Sejstrup, bliver noget mindre, og efter min Mening noget rimeligere, end den vilde være bleven efter det første Tilbud, og han har jo sikkert ogsaa faaet den Pris for sine Økser, som de ere værd. — Med disse Ord skal ogsaa jeg tage Indstillingen tilbage.

Formanden: Indstillingen Nr. 5, Betænkningens Nr. 12, er atter tagen tilbage. Ønsker nogen at optage den?

Justitsministeren (Alberti): Ja! — Jeg vil blot bemærke, at det, der er passeret i denne Sag, ikke har medført, at Sejstrups Pension er bleven mindre, end jeg fra først af havde erklæret at ville stille Forslag om. Thi naar der i hans Klage tales om noget over 1,100 Kr., er